

RECEP UYSAL

Bediüzzaman Hazretleri İnebolu için 'Küçük Isparta' diyor. Bu taltif elbette sebepsiz değildi... 1940'lı yılların ortalarından 1950'lerin sonlarına kadar Risale-i Nur'un Isparta'dan sonra en önemli hizmet merkezlerinden birisi İnebolu'dur. Nurları kalemle değil, bin kalemlilik olan teksir makinesi ile on binlerce sayfa çoğaltıp muhtaçlara gönderen Ahmed Nazif Çelebi ve yardımcısı İneboluludur. Oğul Selahaddin Çelebi ile beraber İbrahim Fakazlı, İsmail Fakazlı, İbrahim Mırmır, Gülcü Hüseyin, Salih Uğurtan, İzzet Turgut, Ziya dilek ve daha niceleri hepsi İneboluludur... Bu kahraman ağabeylerimizin hepsi de vefat ettiler. Cennete gittiler inşaallah... Çoğunun hatıralarını nasip oldu kitaplarımızda yayınladık, hamdolsun. Diğer bazıları için de elimizde kayıtlar var, sırası gelince gün yüzüne çıkacak inşaallah. İnebolu'da o günlerin hayatta kalan şahidi var mı acaba derken, gördük ki varmış... Recep Uysal ağabeyimiz kalmış o günlerden...

1933 doğumlu Recep Uysal ağabeyimiz de İneboluludur. Kendisi ile yaptığımız görüşmede bize hem Hz. Üstad'a yaptığı ziyareti anlattı. Hem de o günlerden bazı önemli hatıralar nakletti. Anlattıklarını kendisine tashih ettirdim.

Recep Uysal Anlatıyor:

1933 İnebolu doğumluyum. Mesleğim o tarihlerde terzilikti. Sonradan konfeksiyonculuk çıktı, biz de konfeksiyonculuk yapmaya başladık. Şu anda çocuklarımla beraber aynı işe devam ediyoruz.

KİMSENİN HABERİ YOKTU ISPARTA'YA GELECEĞİMİZDEN AMA...

Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretlerine yaptığımız ziyaret şöyle oldu:

1958 senesinde önce İnebolu'dan İstanbul'a geçtik. İstanbul'dan trene bindik, sabah saat 7.30'da Isparta'ya vardık. Yanımda kunduracı Mehmed Mırmır vardı. Rüşdü Mırmır'ın kardeşi, İbrahim Mırmır'ın da amca çocuğudur. Biz daha kompartımandan çıkmadan bir ağabey geldi: "Hoş geldiniz İnebolulu kardeşler. Ben sizi Üstad'a götürüleceğim" dedi. Tabi biz yabancıyız, gurbette bizi kim tanır ki diye şaşırдық... Kimsenin haberi de yoktu Isparta'ya geleceğimizden. Heyecandan siz kimsiniz diye de sormadık. Biz: "Yanımda bir mektup var, Ahmed Nazif ağabeyin mektubu var, adres olarak da Rüşdü Çakın yazıyor. Bizim onun vasıtasıyla görüşmemiz lazım Üstad'la" dedik. Rüşdü Çakın Ağabey Isparta'da esnaftı... Bizi karşılayan zat: "Ben sizi önce oraya götürürüm, oradan Üstad'a gideriz" dedi. "Olur" dedik. "Sivil taharri memurları var, ben önden gideyim siz arkamdan gelin" dedi. Biz 40-50 adım arkadan onu takip ettik, Rüşdü Çakın ağabeyin dükkânına vardık. Mübareğe selam verdik, elini öpmeye çalıştık. Tabi öptürmüyorlardı... Mektubu verince okudu, güldü: "Bize hiç gerek yok, sizi trenden alan bu kardeşimiz sizi Üstad'a götürür" dedi. Biz

---

yine sormadık, 'bu kardeşimiz kim?' diye. Meğer Ceylan Çalışkan Ağabey imiş... Sonradan öğrendik... O da benim gibi 1933 doğumludur... Ben o zaman 28 yaşındaydım...

BENİM HİÇBİR MEZİYETİM YOK, BEN SAYFALARIN ARASINDAYIM

Ceylan Çalışkan ağabeyle Üstad'ın restore edilen evine geldik. Orada antenli bir jip vardı. Her gün Ankara'ya haber veriyorlarmış... İşte bugün şunlar geldi filan diye... Kuş bile uça haber veriyorlar... Takip altındaymış Üstad hazretleri... Eve çıktığımızda heyecandan beraber geldiğimiz Mehmed Mırmır'a: "Sen önden git" dedim. O da: "Sen önden git" diyordu. O benden birkaç yaş büyüktür. O anda Tâhirî Mutlu Ağabey geldi yanımıza: "Hoş geldiniz kardeşler" diye bize cesaret verdi. Üstad'ın kapısı açıldı. Cephesi tam da salona, kapıya doğruydu. Bir anda Üstad'ımızı gördük, göz göze geldik. Bizi elektrik çarpmış gibi kendimizden geçtik. Üstad elini öptürmüyor, çekiyordu... Biz de ağlayarak sarıldık boynunu, kulağını öptük. Baktık orada Sungur, Zübeyir, Bayram, Tâhirî ve bizi trenden alıp getiren Ceylan ağabey var. Üstad karyolasındaydı. Kitap tashihi yapıyorlarmış. Biz yere diz çöktük. Tashih yaparken Üstad ara verdi. Bize dönerek: "Kardeşlerim benim hiçbir meziyetim yok. Her meziyet Risale-i Nur'a aittir. Benimle görüşmek isteyenler Risale-i Nur'u ihlâsla okusunlar. Ben sayfaların arasındayım. Siz buralara kadar geldiniz, ben sizi İnebolu namına kabul ettim. Siz bu akşamki trenle hareket edin. Burada fazla eğlenmeyin. Ankara'ya gidecek kitaplar var, onları arkadaşlar size versinler, götürür teslim edersiniz" dedi.

ÜSTAD'A ŞALVAR DİKMIŞTİM

Ufak bir hediyemiz vardı. Ben terzi olduğum için Üstad'a geniş bir pantolon dikmiştim. Şalvar gibi... Beraber geldiğim Mehmed Mırmır da kunduracı olduğu için bir mest ve lastik yapmıştı. Biz, Üstad'ımız hediye kabul etmiyor diye duymuş, belki veremeyiz diye de düşünmüştük. Orada Mustafa Sungur ağabeyle yan yana oturmuştuk. O Üstad'a yakındı. Sungur Ağabeyden rica ettim: "Bizim ufak bir hediyemiz var. Bunu Üstad'ımıza vermemiz mümkün mü?" dedim. Sağ olsun o tercümanlık yaptı. O zaman Üstad'ımız şahadet parmağını şöyle uzattı: "Muadil olarak birer tane yeni basılan kitaplardan verin" dedi. Lâhikaları basmışlar o tarihte. Yeni harflerle, matbaa baskısı... Yeşildi kapakları... Bize birer tane hediye ettiler. Biz de böylece hediyemizi vermiş olduk, çok şükür. Biz Üstad'ın yanında bir saat kadar kaldık. Bir saat nasıl geçti hala şaşıyorum. Ağlayarak vedalaştık, oradan ayrıldık. Akşam sekiz treni için bilet almıştık. Saat 7.30'da Zübeyir ve Ceylan ağabeyler istasyona geldiler. Bize Üstad'ın dediği kitapları getirdiler, paket halinde verdiler. Ankara'ya geldik, Cebeci dersanesine gittik, kitapları teslim ettik. Fazla eğlenmeden aktarmalı olarak İnebolu'ya döndük.

NAZİF ÇELEBİ AĞABEY ÇOK KAHRAMAN VE ÇOK CESURDU

İnebolu'da Ahmed Nazif Çelebi Ağabey çok hizmet etti. O tarihler malum zulüm devri... Üstad ona "Kahraman Nazif" derdi. Hakikaten çok kahraman, çok cesur bir

---

ağabeyimizdi. Kahraman ve cesur olmasaydı o hizmetler olmazdı zaten. Nazif Ağabey evinde çok teksir yaptı. Bu ev, Rumlardan kalma sağlam, büyük bir binadır. O zamanki hükümet binasının, karakolun karşısındadır.

Nazif Ağabey yaptığı teksirleri önce İstanbul'a gönderir, orada ciltletip kitap haline getirtirdi. O bakımdan Üstad 'İnebolu' için 'Küçük Isparta' derdi. O zamanlar İnebolu'dan İstanbul'a vapur vardı. Nazif Ağabey teksirleri İnebolu'dan İstanbul'a çemberlenmiş kasalar içinde vapurla gönderirdi. Hatta bazı münafıklar bir ihbar yapmışlar; Ahmet Nazif dükkândaki hırdavatları İstanbul'a kaçırıyor diye. O tarihte piyasada eğe filan bulunmazdı. İhbar üzerine açıyorlar kasanın birini, kasadan Mesnevî-i Nûriye çıkıyor. Burada bir gümrük müdürü vardı. Gümrük müdürü bakıyor ki: "Bunlar benim babamın okuduğu kitaplar, yasak bir şey değil" diyor ve kasayı kapattırıyor.

Ben hiç teksir yapmadım Nazif Ağabeyin evinde. O zamanlar daha gençtim, bizi çağırılmazdı. Ziya Mırmır çok yardım etti ona. Ama biz o evde teravîh namazı kılardık. Evde messcid vardı. 20-30 bazen kırk kişi olurduk. Gece ders yapar, çay içerdik. Nazif Çelebi amca bize lokum dağıtırdı. O evde böyle çok hatıralarımız oldu.

Nazif Ağabeyin bu evini ağabeyler satın aldılar. Vakıflardan müsaade gelince restore edilecek. İnşallah eski haline kavuşur. Ahmed Nazif Çelebi Ağabey 1964 senesinde vefat etti, mezarı İnebolu'dadır.

bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-VII